

20.YIL TASARIN 194

MİMARLIK | İÇMİMARLIK | GÖRSEL SANATLAR DERGİSİ - REVIEW OF ARCHITECTURE | INTERIOR DESIGN | VISUAL ARTS

AYDINLATMA LIGHTING

İkonik Tivoli Bahçeleri
Iconic Tivoli Gardens

Mimariyi Alkışlayan Aydınlatma
Lighting Applauding the Architecture

İyi ki Doğdun Up!
Happy Birthday Up!

Doğuştan Aydınlatma Tasarımcısı
A Natural Born Lighting Designer

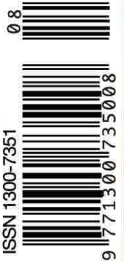
Kişiyeye Özel Uzay Gemisi
Custom Made Spaceship

Pera İçin Octet
Octet for Pera

Bir Atlantis Hikayesi
An Atlantis Tale

TÜRKİYE 13 TL | KKTC 17 TL |
ABD \$ 17 | CHINA RMB 115 | EU € 13

tasarım

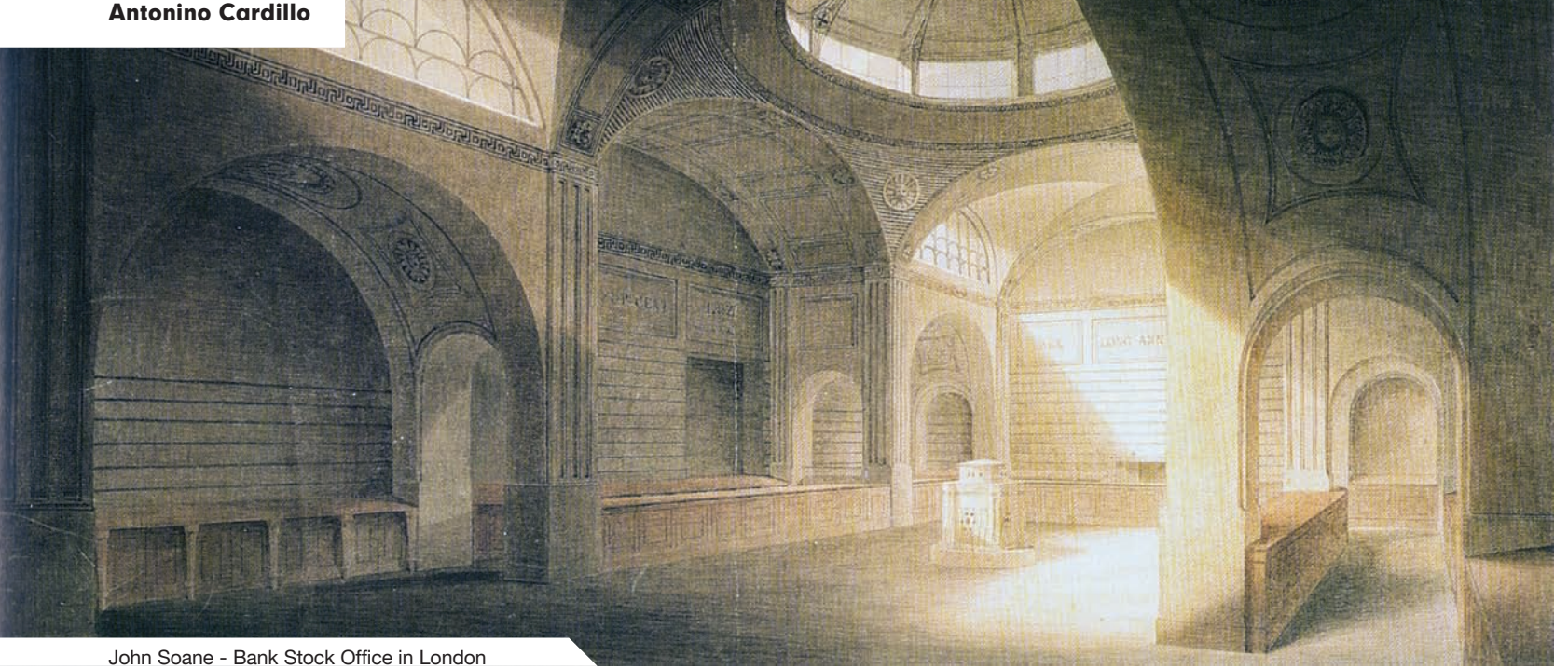

212 262 - 2009 / 08

Mimari ve Yankıları

Architecture and Reverberation

Antonino Cardillo

John Soane - Bank Stock Office in London

Mimari kimi zaman, görünmez ya da gizli olduğu durumlarda, her zamankinden daha ilgi çekici hale gelir. Sadece görülebilir ve dokunulabilir olanlardan meydana gelmediği, hayal gücüne yer açtığı durumlarda daha büyüleyicidir.

Mimari bir şekilde sadece içlerinde yaşanan değil, aynı zamanda hayal edilen mekanlara işaret eder. Mekanın bedenle ilişkisi basit bir zıtlıktan ibaret değildir; bedene yabancı olan kimi bölümleri özellikle anlamlı hale gelir, aklın mekanlarına dönüşür, okunabilirlik kazanır: Ulaşılamaz mekanların anlamları başka nasıl açıklanabilir? Bir katedralin karanlık geçidi gibi ya da, başka bir yorumla, bilinmezlin belgelenmiş gerçekten daha güçlü ve anlamlı olduğu Villa Adriana'nın yıkıntıları için.

Mimari 'uzak mekanları' kapsadığında büyüleyicidir. Bu mekanlarda ise, fiziksel olan değil, ayrılık; bilinmezliğin, gerçek olmayanın, kısacası hayallerin ifadesi haline gelir. Mesafe bireylerde beklenmedik bağlantılar uyandırır. Yapının orijinal doğasını, kolektif hafızadaki yavaş bir tortulaşma ile dönüştürür, onun tarih içindeki suretini belirler.

Eğer müzik ses demekse, mimari ışıktır ve inşa edilen yapı, ışın kendisi değil, onu yaratan araçlardan biridir. Ve eğer ışık mimarının ham maddesi ise, tıpkı müzikteki gibi, mesafeyi yankılanma belirler. John Soane'nin tablolarına baktığımızda, özgün bir üslup görürüz: Soane ışığı, mekanı istila eden o belirsiz ışığı resmeder. Bu ışık, katı bir malzeme ile karşılaştığında, adeta bir bölümlendirme oyunu içinde, karanlıkta yitip gidene dek, doğasını ve formunu değiştirir, diğer yüzeyleri, diğer mekanları aksettirir.

Fakat her yapı ışığı dinlemez. Bizim mimari tabiri ettiğimiz o yanardöner, ışıklı ağın içine sadece opak malzemeler girer. Diğer yandan, paradoksal olarak, cam kutu, ışığı dönüştüremediğinden dolayı, onu reddeder. Mimarının ışığı yorumlamak, yönlendirmek, günümüzün düz, gözenekli, yarı şeffaf, yansıtımlı yüzeyleri arasında kompleks diyaloglar oluşturmak şeklindeki temel amacını göz ardı eder. Kısacası, mimarının varoluş nedenini inkar eder.

Isidore of Miletus and Anthemius of Tralles - Hagia Sophia in Istanbul

Antonino Cardillo - Vaulted House in Parma

Francesco Borromini - Saint Yves at the Sapienza in Rome

Le Corbusier - Notre Dame du Haut in Ronchamp

Hadrian Emperor - Hadrian's Villa at Tivoli

■ Sometimes architecture is all the more interesting, the more invisible or concealed it is. When it is not only made up of that which can be seen and touched, but rather that which suggests and leaves the rest to the imagination. In some ways architecture is not just lived-in space but also imagined space. Inside it space is not crossed with the body alone but some of its parts become meaningful precisely because they are unknown to the body, thus becoming places of the mind, open to many readings: how else can the sense of certain unreachable places be explained? Like the dark ravine of a cathedral or as, by means of a different interpretation, for the ruins of the Villa Adriana, where the unknown is more powerful and evocative than

the documented truth. Architecture fascinates when it contains in itself "remote places", where the separation, rather than physical, becomes an expression of the unknown, of the unreal, in short of dreams. The distance stimulates in everyone unexpected associations that, mutating the original nature of the building via a slow sedimentation in the collective memory, determine its representation in history. If music is sound, architecture is light and the building constructed is not the work itself but the instrument which creates it. And if light is the raw material of architecture, reverberation, as in music, measures its distances. Looking at the paintings of John Soane, one understands this particular peculiarity: Soane paints light, a dusty light invading space. This light,

when it encounters solid material, changing its nature and form, reverberates other surfaces in turn, in a game of divisions until it decays into darkness. But not all buildings listen to the light. Only opaque material is pushed into that iridescent luminous web that we call architecture. A glass box on the other hand, paradoxically, ignores light since it does not modify it. It forgets the primary aim of architecture which is that of interpreting light, welcoming and directing it, setting off complex dialogues between surfaces now smooth, now porous, now translucent, now reflective. In short, therefore, transparency would seem to negate the *raison d'être* of architecture.

Text and photos: Antonino Cardillo